

Goigs a la Venerable Sor Francina-Aina Cirer, de Sencelles (Mallorca)

ADVOCADA DELS QUI APRENEN A MENAR COTXE

Si Déu fa les oronelles
de vol precís i rasant,
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Francina-Aina, noble soca
i Xiroia de malnom,
ara tothom us invoca
perquè vetlau per tothom,
a posta oracions belles
molts de cors us van brodant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

El qui aprèn amb noble cura
a menar cotxe, que en vós
trobi ciència segura,
mà forta i peu poderós,
com l'abril troba poncelles
en la saba exuberant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Avui que la carretera
és el camí de la mort,
feis que arribem sense espera
a bon terme i a bon port
i que no semblin novelles
les mans del principiant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Vós que menàreu, senzilla,
el vostre poble senzill,
ara protegiu-nos l'illa
de l'esgarriós perill,
de les sagnants fontanelles
que als camins es van badant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Ja que vàreu ésser en vida
jardí de pau i d'amor,
ara al dol posau-li mida,
perquè és trist tastar el dolor
de veure fet sang i estelles
un cos humà bategant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Ompliu els camins de roses
i, enveja del mateix vent,
que els cotxes no hi trobin noses
quan hi circulïn corrent,
com un esbart de centelles
que amb goig es van encaçant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Sense minva ni tardança
oïu el nostre lament
i així anirem amb frisança
a veure el vostre convent,
amb el cor ple de roselles
com un sementer ondulant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

Recordau amistats velles?
Llur besnet ara us fa el cant.
Venerable de Sencelles,
protegiu qui duu el volant.

V/. La mà avariciosa rebutja els pobres.

R/. Un cor benigne mena al cel.

Lletra: Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella.

Música: Vicenç Juan i Rubí.

PREGUEM

Venerable de Sencelles, / feis que els qui van al volant / recorrin amb seny constant / i ràpids com
les centelles / les carreteres novelles / i les de quitrà pansit, / i que quan hagi finit / llur existència clara, /
amb vós alabin el Pare, / el Fill i el Sant Esperit. R/. Amén.

MODERAT

NOTA HISTÒRICA

A Sencelles, a Ca'n Joan Cirer, «Xiroia», i Joana Carbonell, el primer de juny de 1781, naixia una ninona que alegraria la llar sols regalada de germans mascles. El mateix dia, mossèn Macià Verd la passaportaria amb l'exclusiva del cel, cap al viatge de Déu. La nina, llavors la dona, més tard la monja, destinada a un espòs de fora d'aquí, no tastava calent quan podia escapar a la vigilància dels pares, es nodria de pa i aigua, es mortificava de no menjar caragols, vestia pobrament i de negre, dormia poc i malament, la joia que li adornava el pit era una creu de fusta amb ferros punxants i, és clar, amb totes aquestes abstinències anava prima i malaltissa, més tost creixia la total i definitiva entrega a Jesús.

Na Francina-Aina devia tenir dots d'organitzadora i, sens dubte, exercia una funció social amb molts de caires. Els biògrafs no diuen si representà el drama de Santa Agueda —no hauria estat gens rar— però sí que llegia el futur, descobria els lladres tant d'unces d'or com de raïms, aturava la pluja, el seu capell preservava de l'aigua de broquet, ensenyava a llegir i escriure sens saber-ne, agombolava els barallats, denunciava els mentiders, arranjava els festejadors, feia florir les pedres i el pa, feia créixer els mitjans i qui diu que no fes gloses, amainava les tempestes, tornava el caminar i el mirar...

Poc a poc Na Seca —la germana mort— anà vermant els estimats familiars. El darrer fou el pare que morí el 15 de març de l'any 1821, i a partir d'aquesta primavera res no s'oposà a les noces amb Jesús i a convertir-se en la seva esposa. Ca'n Xiroia s'aniria transformant. La pobila òrfena es procurà la companyia de la mestra Clara per ensenyar als infants i més tard de Na Magdalena Cirer Bennassar. Ara Na Francina-Aina farà de monja sens hàbit. Casa i persona tenien un destí especial. «Aquesta casa serà casa de refugi», fou una pintada d'un allotell a una paret blanquíssima, emblanquinada de fresc. El nin no era altre que Jesús, per qui Na Francina-Aina sentia una predilecció de mare.

De refugi fou la casa, a partir de 1850, per a les monjes de la Caritat. I la casa-convent es feia per amunt, per amunt, per gràcia dels homes i del mateix Jesús encamellat sobre el bastiment. L'any 1851 rebia l'hàbit de religiosa, de la consagració de la seva vida. La fundació tindria estatuts propis i independència, i ella seria la Superiora.

Per estar més prop de l'Espòs a vegades, Sor Francina-Aina s'enlairava i entregava a la confidència divina. La comunicació amb Jesús li era tan familiar fins a fer-se propis els seus dolors. Arribà però l'hora —el nieró ja era tebi— i després d'oïr missa i mentre pregava davant la Beata Catalina Tomàs, fou colpida de gota i en poques hores s'entregava a l'Espòs. Era el 27 de febrer de l'any 1855. Aquell any floriren una immensitat de floretinoeves de la Venerable pertot arreu.

La pervivència de Sor Francina-Aina és avui. Mossèn Baltasar Coll ha recollit del poble la vida de la sencellera posada en cançons. Missèr Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella ha endreçat aquests goigs demanant la seva protecció per a tots aquells qui aprenen a menar cotxe, alliberant-los de perir, víctimes de la pesta dels nostres dies.

Miquel Pons i Bonet